

Dissabte II

Sir 48,1-4.9-11; Mt 17,10-13

Desembre 10

ELS DEIXEBLES PREGUNTAREN A JESÚS: «Com és que els mestres de la Llei diuen que primer ha de venir Elies?»

Jesús els respongué: «És cert que Elies ha de venir a restablir-ho tot. Doncs bé, jo us asseguro que ja ha vingut i no l'han reconegut, sinó que han fet d'ell el que els ha semblat. Igualment el Fill de l'home ha de patir a les seves mans.»

Llavors els deixebles compregueren que els havia parlat de Joan Baptista.

❖ **Preparació:** Vine, Esperit Sant, sobre meu. Acompanya'm sempre perquè, en els moments de dificultat i de prova, romanguí amb fermesa al costat de Jesús.

❖ **Lectura:** Ja la primera lectura, la del Siràcida, ens parla de la creença jueva en el retorn d'Elies abans dels temps messiànics. Vindria «perquè els pares es reconciliessin de cor amb els fills i per a restablir les tribus de Jacob». Elies, que va ser endut al cel en un carro de foc, havia de tornar abans de l'arribada del Messies i del dia de IHVH. En la literatura rabínica jueva de l'època hi ha diversos textos en què es parla d'ell com a precursor del Messies i circulaven llegendes sobre Elies, la resurrecció i el final dels temps. Els deixebles pregunten a Jesús sobre aquest retorn i la fi del món. Jesús, lluny de parlar de catàstrofes i prediccions tremendes, identifica Elies amb el Baptista i recorda als deixebles que el seu messianisme no serà fàcil: com el Baptista, tampoc ell no eludirà el sofriment ni les dificultats. Està disposat a ser coherent i a donar la vida fins a la mort.

✠ **Meditació:** Preparar el camí i posar les coses en ordre per a l'arribada del Senyor (Mt 3,3). Com em preparo per deixar actuar el Senyor que sempre està venint? Què he de posar en ordre a casa meva, en la meva vida? El camí que he de preparar, el de la meva pròpia vida, el del meu seguiment, és un camí del qual ja n'intueixo la trajectòria, perquè hi ha qui m'ha precedit. Hi ha unes petjades que el van senyalant i que eviten que em perdi: les de Jesús i les de tants apòstols, màrtirs, sants i cristians anònims que han anat per davant i em precedeixen en la fe.

✠ **Oració:** Estimar, Senyor, com tu, «fins a l'extrem» (Jn 13,1). Posar els peus en les teves petjades. Sense eludir l'esforç, la superació... abraçant, amb tu, la creu, la malaltia que sempre arriba, la mort incomprendible. En aquests moments, ajuda'm, Senyor, a unir-me al teu camí, tot abraçant la teva creu.

✠ **Contemplació:** El pessebre i la creu, Betlem i Jerusalem. Indissolublement units. Jesús s'encarna en la nostra humanitat i assumeix la debilitat, la fragilitat de l'ésser humà: el pas del temps, les necessitats físiques, la malaltia i la mort... Això sí, no deixa que la vida se li escapi o que l'hi prenguin: és ell qui la dóna i la lliura a cada moment, fins al final, conscientment, voluntària i amorosa.

✠ **Acció:** És hora que obri els ulls, especialment els del cor, perquè no se m'escapin els signes i senyals que Déu va posant-me a cada pas. Els signes dels temps de què parla Jesús, i als quals després es referirà Joan XXIII.